

ikke kunnet give vore Forslag deres Tilslutning, Ministeren holder strengt fast ved, at man skal højere op med Besparelserne. Det kan imidlertid ikke nægtes, hvad der ogsaa er fremhævet her i Dag af den ærede socialdemokratiske Ordfører, at der maa være en Grænse for Besparelserne. Det Forhold kan let opstaa, at man ved at foretage en særlig kraftig Nedsækning vælter Byrderne fra Staten over paa Kommunerne, og det er rigtigt, som det blev gjort gældende af den ærede socialdemokratiske Ordfører, at de Mennesker, som Talen her er om, dog maa have det nødvendige til Livets Ophold; kan de ikke faa det gennem den ene sociale Lov, maa de have det gennem den anden, og hvis alle andre Udveje glipper, er der jo ingen anden Vej for dem end at gaa til Fattigvæsenet for dèr at faa det nødvendige til Livets Ophold. Jeg tror ikke, at 65-aarige — saaledes som den ærede konservative Ordfører mente — i ret mange Tilfælde har deres Arbejdsevne i Behold. Vi maa nemlig huske paa, at de allerfleste af dem, som der her lovgives om — ja, jeg ser enkelte ærede Medlemmer trække paa Smilebaandet, men det er ikke særlig Rigsdagsmænd, jeg tænker paa; jeg ved jo, at herinde paa Rigsdagen bevarer man sin fulde Arbejdsevne helt op i den høje Alderdom. Vi harendog haft Eksempler paa, at ærede Medlemmer af dette høje Ting har kunnet fortsætte med Arbejdet herinde helt op til en Alder, der laa nær ved de 100 Aar, og jeg vil haabe, at noget lignende maa gentage sig, saa vi stadig maa have imellem os gamle og erfarne Folk, som kan raade os yngre, naar vi er ved at komme paa Afveje. Men hvem jeg tænkte paa, var de mange fattige ude paa Landet og i Byerne med, der gennem et langt Livs strengt Arbejde for Livets Ophold har maattet lægge Kræfterne i, og med det Resultat, at naar de naar op imod de 60, begynder Lemmerne at blive stive, hvilket for mange betyder, at Arbejdsfortjenesten gaar ned. Jeg kan forsikre den ærede konservative Ordfører, at naar en Mand, i hvert Fald ude paa Landet, hvor jeg er bedst kendt, først har naaet en Alder af 65 Aar, saa er der egentlig ikke ret mange, der bryder sig om at have ham som Arbejder, for ogsaa derude gælder det, at de yngre Kræfter yder mest for Pengene; alle maa jo i denne

vanskelige Tid se paa Pengene, og Forholdet bliver da som Regel, at de, der er 65, maa skaffe sig deres Livsudkomme, ikke ved Arbejde, men ved den Hjælp og Støtte, de kan faa gennem den sociale Lovgivning og ganske særlig gennem Aldersrenteloven.

Den ærede konservative Ordfører talte om den Pligt, som Børnene havde overfor deres gamle Forældre. Det kan jo kun være en moralsk Pligt, det ærede Medlem har tænkt paa, men denne moralske Pligt betyder ikke saa farlig meget, naar Børnene har nok at gøre med at klare deres eget, har nok at gøre med selv at holde de trykkende Udgifter fra Døren; saa kan man ikke forlange af dem, at de samtidig skal bidrage til at sørge for deres Forældre.

Alt i alt tror jeg, som jeg sagde til at begynde med, at man bør lægge Lovgivningen saaledes til Rette, at det bliver muligt for dem, der er naaet op i den Alder, Lovforslaget forudsætter, at leve nogenlunde af den Hjælp, der bliver ydet dem af det offentlige gennem den Aldersrente, de modtager. Det forekommer mig, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke tilfredsstiller Kravene i saa Henseende. Om det vil lykkes at opnaa dette gennem det Udvalgsarbejde, der skal finde Sted, maa Tiden vise. Vi har i mit Parti gennem de Ændringsforslag, som stilledes af Partiets Ordfører i det andet høje Ting under det Udvalgsarbejde, Sagen var Genstand for dèr, udtrykt vor Villie til at bidrage til Opnaaelse af et for Sagen og for de gamle tilfredsstillende Resultat. De Ændringsforslag, vi har stillet, kan betegnes som en fremrakt Haand, men denne fremrakte Haand er jo desværre i hvert Fald hidtil blevet afvist af den højtærede Indenrigsminister og hans Parti. Om man vil tage imod den, hvis vi rækker den frem paa ny under Behandlingen her i dette høje Ting, det faar Tiden vise; jeg vil i hvert Fald udtale mit Partis Villighed til at række Haanden ud paa ny, hvis den højtærede Indenrigsminister skulde erklære sig villig til at tage imod den.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) spurgte mig, om der ved den ændrede Tekst i § 11 maatte siges at være sket nogen Realitetsforandring med Hensyn til Refusionsbestemmelserne. Efter min Me-